hradou výše již zmíněné součinnosti min-a jako správního orgánu pens. fondu státem převzatého — že však je min. zdrav. arciť kompetentní vysloviti, že lékaři, jenž příslušným orgánem takto byl pensionován, vyměřuje podle § 11/1 zák. č. 332/1920 nebo § 8/9 zák. č. 236/1922 zaopatřovací požitky z prostředků státních, při čemž ovšem výrok tento, jsa rozhodnutím o nároku, podle § 2 zák. o ss podléhá co do své zákonnosti přezkoumání nss-em.

Vycházeje z předeslaných názorů uvážil nss o předmětné stížnosti:

Žal. úřad vychází z předpokladu, že st-l nebyl do státní služby převzat a že následkem toho byl podle § 11 dán na trvalý odpočinek. Tento předpoklad není st-lem brán v odpor, a musí tedy i ss přijati jej za pravý.

Nař. rozhodnutí obsahuje jediný výrok, totiž výrok, jímž žal. úřad přiznává st-li na základě § 11 zák. č. 332/1920 a § 19 zák. z 27. prosince 1909 č. 98 z. z. mor. státní odpočivné požitky. K tomuto výroku nelze žal. úřadu dle toho, co shora řečeno, kompetenci upříti.

Na sporu je toliko otázka výše těchto požitků. Kdežto totiž žal. úřad vyměřuje požitky ty z pens. základny, jak se podává ze služného minimálního, stanoveného zákonem č. 98/1909 z. z. mor., má st-l za to, že jest je vyměřiti z posledního započítatelného akt. služného, které mu příslušelo podle individuelní úpravy jeho služ. poměru k obci H.

Názor stížnosti není správný. Svrchu bylo dolíčeno, že § 11 zák. č. 332/1920 poskytl nepřevzatým obecním a obvodním lékařům sice nárok na státní zaopatř. požitky, ale jenom v rozsahu, jaký jim příslušel ze zákona, tedy na Moravě ze zák. č. 98/1909 z. z. mor. Jenom o těchto státních zaopatřovacích požitcích bylo nař. výrokem rozhodnuto. Že by pens. základna přijatá žal. úřadem neodpovídala pens. základně stanovené tímto zákonem, stížnost netvrdí. Vyšší nároky st-lem uplatňované na diferenci mezi zaopatř. požitky zákonnými a zaopatř. požitky plynoucími z individuelní úpravy služ. poměru st-lova nepřísluší st-li proti státu, o těchto vyšších nárocích žal. úřad také nerozhodoval a rozhodovati vzhledem k své nekompetenci ani nemohl.

č. 7649.

Zaměstnanci veřejní. — Zdravotnictví: O právním postavení a zaopatřovacích nárocích obecních lékařů — věty jak u Boh. A. 7648/28.

(Nález ze dne 21. prosince 1928 č. 15.861.)

Prejudikatura: Boh. A. 5164/25, 7648/28.

Věc :Městská obec O. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o přeložení městského lékaře na odpočinek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Když min. zdrav. výnosem z 10. listopadu 1923 prohlásilo, že vzhledem k nové úpravě zdrav. služby ve Velké Olomouci nemůže dosavadního měst. lékaře MUDra Jana K. ustanoviti pro další vykonávání veř. služby zdrav., usnesla se měst. rada v Olomouci na vyzvání min. zdrav. dne 28. prosince 1923 na tom, aby MUDr. Jan K.

byl od 1. listopadu 1923 přeložen na trvalý odpočinek s nároky na základní pensi 24.216 Kč, dětský přídavek 3.000 Kč, jednotný drahotní přídavek 3.360 Kč, celkem 30.576 Kč.

Zsp-é v Brně byla o tom měst. radou v Olomouci podána zpráva s tím, že sice minimální služné obecních lékařů dle čl. 15 zák. z 27. prosince 1909 č. 98 z. z. mor. činí 2100 Kč, že však týž článek připouští, že obce, které si ustanovují lékaře samy, — mezi ně patří i Olomouc — mohou usnesením obecního zastupitelstva stanoviti požitky lékařů vyššími částkami bez určitého maxima. To se stalo i u Dra K., a ježto dle čl. 19 cit. zem. zák. pro výměru pense jest rozhodným poslední akt. plat, dožadovalo se město Olomouc toho, aby mu stát hradil výslužné Dra K. v částce 24.216 Kč s příslušnými drah. přídavky.

Nař. rozhodnutím byl MUDr. Jan K. podle § 11 zák. č. 332/20 dnem 1. listopadu 1923 přeložen na trvalý odpočinek a bylo mu současně dnem právě řečeným počínaje ve smyslu ustanovení zák. z 27. prosince 1909 č .98 z. z. mor. přiznáno výslužné ročních 21000 Kč, t. j. 100% pens. základny podle celkové služ. doby 38 let. O tom bylo město Olomouc vyrozuměno s tím, že byla-li percipientu měst. radou v Olomouci po 1. listopadu 1923 vyplacena nějaká částka na pens. požitcích, sluší zaříditi jich refundaci až do výše pens. požitků tímto dekretem přiznaných.

Uvažuje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí musil si nss nejprve ujasniti, jaké jest podle předpisů zák. č. 332/20 č. 236/22 právní postavení převzatých i nepřevzatých obec. a obv. lékařů, neboť předpisy ty jasného obrazu v tom směru nepodávají. — — — — — — — —*)

Na sporu jest otázka, má-li Dr. K. nárok na státní odpočivné požitky podle § 11 zák. č. 332/1920 pouze z pensijní základny, jak resultuje ze zákonného minimálního služného podle zák. č. 98/1909 z. z. mor., či ze základny resultující z individuelní úpravy jeho služ. poměru k obcké o-cké. Z hořeních všeobecných úvah plyne, že názor zastávaný stížností není správný. Nelze se v jeho prospěch dovolávati ani ustanovení § 16 cit. zem. zák., které připouštělo, aby obce poskytly svým obecním lékařům požitky vyšší nežli minimální požitky zákonné. Neboť tyto vyšší aktivní požitky a resultující z toho vyšší požitky zaopatřovací neplynuly lékaři ze zákona, nýbrž z usnesení obce zákonem toliko připuštěného. Nejsou tedy tyto vyšší zaopatřovací požitky zahrnuty v ony zaopatřovací požitky, které dle § 11 zák. 332/20 převzal stát, nýbrž tíží i nadále dosavadní zavázaný subjekt, t. j. zde obec.

Zákona č. 237/1922 se st-lka s úspěchem dovolávati nemůže, poněvadž se vztahuje toliko na obec. a obv. lékaře přeložené na odpočinek před 1. lednem 1923 (§ 1). Shledává-li st-lka nesrovnalost v tom, že zákon, zajišťuje v § 2 těmto lékařům z prostředků státních zaopatřovací požitky ve výměře podle služ. požitků X/1 státního platového schematu zákona č. 541/1919, měří lékařům pensionovaným před 1. lednem 1923 lépe nežli lékařům pensionovaným po této době, sluší jí přisvědčiti. Nss není však povolán ani, aby zkoumal, proč zákonodárce takové nesrovnalosti normoval, ani aby nesrovnalosti ty vyrovnával, nýbrž může toliko, vázán jsa zákonem, přezkoumávati zákonitost nař. rozhodnutí.

*) Následují úvahy stejné jako v nál. Boh. A. 7648/28.